

AK-29

První ročník, šesté číslo, datum, cena zatím žádná, ale v plánu je cena Kamil z Dolní Poustevny
Spolupracovali: Jiří Kačur, Johann Sebastian Cháb, Jonáš Jenšovský (externě, tedy jen jako temné oko mstitele)

Rozhovor s Jiřím Kačurem, rozšafným člověkem, plátkem do zlatova vypečeným a hlasem lidu

Aniž byste použil mapu či nějakého průvodce, povězte nám něco o Davosu.

Možná by bylo lepší zeptat se Thomase Manna, který zde načerpal inspiraci pro svůj Kouzelný vrch, který mne mimo jiné inspiroval k jistým úvahám o tomto místě, ale o tom snad někdy příště.

Thomas Mann je mrtvý, ale to nic. Přejděme na další dotaz. Krom bankovního systému a vyvinutého hodinářství je Švýcarsko proslaveno i svým přírodním bohatstvím.

Odpovězte na tuto otázku!!!

Myslím si, že až do nedávna to byly jejich alpské ledovce, ale vzhledem k tzv. oteplování jim asi roztají, takže export ledových kostek do míchaných nápojů asi brzy skončí.

Jaké je národní jídlo Švýcarů? Ať jsem se snažil sebevíc, nenarazil jsem na něj.

Myslím si, že by to mohl být nějaký ten ovčí či kraví sýr. Bezpochyby ta tradice pastvy na horských loukách je tam zaběhnutá, takže to bude určitě sýr.

Jak se vám líbí Švýcarské ženy? A má vůbec tato otázka smysl?

Karel Gustav Jung, slavný psychoanalytik, by se podivil, že vůbec můžete pochybovat o smyslu takové otázky. Jakákoli odpověď na ni zcela určitě vypovídá o vašem podvědomí, takže si vlastně člověk musí seštsakramentsky rozmyslet odpověď. Mohl bych vám třeba říci, že mne ženy už z principu nezajímají, protože mám na starost daleko důležitější věci jako například úvahy o lokalizaci našeho vesmíru a vy byste si o mně mohl začít činit podivné závěry. Nebo bych vám mohl odpovědět, že mne sice ženy zajímají jako zajímají zaujatého virologa jisté druhy virů a opět bych se vám jevil jako nějaký podivín a každopádně šíře mé odpovědi vám jasně naznačuje, že mne ženy zajímají, ale o švýcarkách nemám vyhraněný názor, protože jsem ještě žádnou nepotkal.

Už jste viděl poslení hru Rudigera Schnabeho Davos? Myslím, že premiéra v národním byla minulý měsíc.

Až si přečtete zvláštní přílohu našeho časopisu, věnovanou právě tomuto současnému švýcarskému dramatikovi bude vám vše jasné. Každopádně jsem ji četl v anglickém překladu ještě dávno předtím než ji tady začali v češtině skloňovat ve všech pádech. Mrzí mne, že na německý originál nemám, ale je to pro mne výzva opět již po sté otevřít učebnici němčiny pro samouky a po sté zkusit proniknout do toho tajuplného jazyka. Mimojině, víte, že Schnabe znamená v němčině zobák?

Tak to jsem opravdu nevěděl.

Antikvářovo povzdychnutí

Nad tím, že mi bylo líto zaplatit pět set korun za lístek do národního divadla a tudíž mi utekla příležitost shlédnout poslední hru světoznámého dramatika Schnabeho Davos. Je mi to dvojnásob líto, protože jeho romány mne pobavily víc než cokoli jiného, ale slyšel jsem, že to snad natáčela ČT, takže mi televizní záznam snad neunikne. Dokonce se premiéry zúčastnil sám autor a po představení proběhla plodná diskuse, ale bohužel ani té mi nebylo dopřáno se zúčastnit. Navíc je to opravdu jeden zmála švýcarů, kteří stojí v současnosti zato číst, ale v tom bude švýcarská a naše situace dosti podobná až na to, že my v současné době nemáme autora, snad kromě Kundery, o kterém by se ve světě zaníceně diskutovalo, ale to asi bude úděl malých národů, že pouze čas od času v jejich středu zazáří cosi jako genius, ale abych se přiznal příliš současnou literární scénou nesleduji, tudíž mi mohlo ledacos uniknout.

Slyšel jsem, že další představení Davosu bude v Londýně, takže to by mi snad stálo zato udělat si výlet do Anglie, ale možná bude přeci jenom lepší sáhnout po českém překladu, konečně už vyšel, a v klidu se ponořit do neklidného děje hry, v níž se vlastně nic moc neděje. Prostě se sejde pár vysoce postavených gaunerů a politických kreatur a solidních finančníků na srovnávací večeri v luxusním hotelu Berghof, aby pod kulisami z alpských štítů pojedli trochu sýra a popili něco málo lihovin a vína a pohovořili o možných investicích...

Knižní doporučení

Ďas aby spral celé to ŠVÝCARSKO a celý ten počítač. Už to píši podruhé a úplně jsem zapomněl, co jsem tady namastil poprvé. No určitě to bylo něco o ŠVÝCARSKU, o němž vlastně nemusím nic psát, protože dnes si už každý všechno najde na netu. Takže co o té zemi víme a především o její literatuře? Mají tam hory, banky, dělají tam hodinky a papeže hlídá švýcarská garda a svého času tam operoval Vilém Tell a mám pocit, že v Montreaux strávil poslední léta svého života můj oblíbený ruský spisovatel Vladimír Nabokov a vůbec va ŠVÝCASRKU dožilo ještě pár dalších spisovatelů jako Robert Musil a Hermann Hesse, ale to vlastně stále nic neříkám o švýcarské literatuře a vlastně zatím nic nedoporučuji. Ale pozor, pozor, teď to mám, ano Friedrich Durrenmatt s přehláskou nad u, kterou na to ztraceném stroji neumím najít. V roce 1989 vydalo nakladatelství Odeon výbor obsahující tři novely tohoto opravdového švýcara a to ve 140 tisícovém nákladu, z čehož plyne, že kniha se dá po antikvariátech snadno sehnat.

Takže tři novely Soudce a jeho kat, Podezření a Slib. Četl jsem to kdysi celé a v podstatě si už nic nepamatuji, ale na Slib si přeci jenom matně vzpomínám a vím, že mne tato zvláštní detektivka, která byla mimo jiné i dvakrát zfilmována, zaujala.

Co dál? Alexandr Solženycyn začal v sedmdesátých letech psát ohroňný opus o ruské historii dvacátého století. Nazval to Rudé kolo a sestává se to z tzv. uzlů, tj. klíčových událostí, které ovlivnily další vývoj Ruska. Jedna z epizod se jmenuje Lenin v Zurichu a sám názem napovídá čeho se to týká.

Já osobně bych rád navštívil Monteaux a Davos. V první destinaci bych pátral po hotelu, v němž žil mistr Nabokov a v druhém bych si obešel horská sanatoria, abych se pokusil identifikovat místa spojená se švýcarským románem Kouzelný vrch od Thomase Manna, v němž se mi líbilo více pasáží, ale popis lázeňského lehátka a techniky jeho používání rozvinutý na několika stránkách vážně nemá chybu.

CENSORED**ZENSIERT****CENSURADO****SENSUROITU****CENSURA**

Komiksové okénko

Švýcarský komiks. Snad jediný, který kdy byl ve Švýcarsku stvořen a stojí opravdu za pozornost je jmenuje... někdo zabouchal na dveře, šel jsem otevřít, teď nade mnou stojí a pomalu, velmi trpělivě opakuje – nesmíš o tom ani ceknout, ani jméno komiksu, ani autora – sedím nad klávesnicí, klávesa A vrže jako hrobníkova lopata a nade mnou stojí cizí chlap. Ten, no ten, jak bych to, abych si nezapadl na problém. Teď už se toho zase spoustu nesmí říct. Pod monitorovacím skličkem se sklíčeně (no neodolal jsem) choulíme a vyznáváme si lásku jen tak, pro tu lásku a snad i pro toho chrousta co se oplyžuje kolem stagnujícího výrobce žigulíku. Nade mnou se skví jarní závlaha cizího chlapa a za ním je prostor, který řve, ječí, trhá na mě slova – mluv, řekni to, musíš – ale ta cenzura, ta cenzura která mi skví chlapa před očima ač je nade mnou. Chudák. Mluv. Mlč. Buď. Vyznávej. Nechvěj se. Zaplat'. Plivni. Vysvlékni a obnaž. Stojí nade mnou a to už za ním dávno zapadly dveře. Ale cenzorova příchůť tu zůstala. Visí tu jak ručník v tělocvičně, tak čpavě, tělesně. Komiks, který dokáže člověka roztrhat. Který dokáže zničit každou buňku v těle čtenáře a přestavět ji když ne na úroveň amerického super, tak alespoň na úroveň včerejší přestávky mezi nádechem a výdechem. Ale nemohu říct, nesmím říct. Neřeknu.

Filmový krat'as

Proč své rodiče milovat, když nenávidíš je o tolik jednodušší. Proč milovat svět, když nenávidíš je o tolik jednodušší. Koho co čeká, když má jednu z dalších existencí na zodpovědnost a to právě sebe, tu existenci, která bolí nejvíc.

Před nárazem na skutečnost byl Benny vcelku normální kluk. Nahrával si filmy na video, sbíral jateční pistole (konkrétně jednu) a měl dva rodiče. Mimojiné si s ním začal pohazovat jeden z hormonů, který dovolí mladému muži přemýšlet i nad stádem koz s jistými, jemně nečekanými, závěry. Benny byl naprosto normální. Není třeba mít obavy.

Až snad do té vraždy z vilnosti. Možná to byla vražda, možná to byla i vilnost. O obojím se dá s úspěchem pochybovat. Je snad vraždou, když někdo vykrvácí před kamerou na podlahu neustále urážen jateční, sběratelskou (strýci ukradenou, aby se došlo až k dokonalé informaci), pistolí? Je snad vilností ten cynický sklon pozorovat a oddávat se snad až s požitkem něčím utrpení? Něčím, sakra, umírání? Vždyť to byla jen dívka. Jen chudá, smutně nemajetná dívka. Nebyla to vražda z vilnosti. Ani z milosrdenství. Byla to vražda ze zájmu. Kam až můžu zajít? Kam, aniž bych posel?

Haneke, tvůrce [Bennyho videa](#). Tvůrce mnoha zvrácených chutí umřít bez podpisu, bez epitafu, bez chrochtajících vzdechů.

Před divákem se rozezvučí příběh rodičů. Těch nikdy vyhrávajících, těch na věky odsouzených k pláči. Otec, jedna část z rodičů, a matka, druhá část. Před oběma vyvstane problém synovy vraždy. Něčeho, s čím nepočítal ani okresní prokurátor. Mrtvá dívka ve skříni zahlcena tmou, syn nejvíce známky výčitek svědomí ani zvrácené radosti. Prostě ten Benny. Ten náš moudrý, bystrý Benny. Kdo by se na něj dokázal zlobit. Na kluka. Všechno se má zkusit. Zadout do koutu místnosti a prostě čekat, že to něco udělá. Třeba bublifukovou bublinu. Je to vlastně všechno jedno. Haneke natočil perfektní antikoncepční film.

Od první klapky na diváka padne ta beznadějná chuť film radši vypnout a oddat se radši spaní, běhání, zabodávání jehel za nehty. Je jedno čemu, všechno je příjemnější než zjištění, že to štěstí, je tím největším neštěstím.

Poetické třestění

Jediný básník, kterého jsem našel a který šel jakž takž tématicky tomuto vydání AK-29 k duhu, byl jistý neznámý Daniel Krupka. Nedožvíte se o něm nikde nic. Je to takzvaný pouliční umělec. Občas ho potkávám na ulici. Usměje se, řekne, dobré ráno, za báseň malý peníz bych po vás chtěl. I zadal jsem mu úkol – Švýcarsko – a tajně zapnul nahrávání. Jeho hlas je uchován. Ale jen u mě. O výslednou báseň se ochotně podělím. Necht' vás potká Daniel Krupka.

Švýcarsko

prý to tam stojí
za hovno
a múzy
ty z té hrůzy
odletěly do Čech
jak bleskový
nádech
výdech
a teď někde u Prahy
kde pivo je drahý
šeptají do uší
láskyplný čtyřverší
básníkům a malířům
a u toho je líbají

Zprávy z jiné společnosti

* Švýcarští poslanci vynášeli nový způsob jak se světu profilovat co nejvíc ekologicky. Vyhlásili celoroční dobu hájení na svém území pro klokany, žirafy, hyeny a Klause Tcherpechtra, u kterých ovšem nehrozí, že by je někdo kdy chtěl ve Švýcarsku lovit. A to ani závodně!!!

* Největším nepřítelem radiace je nikotin. Švýcarští vědci nabádají obyvatele, ať začnou urychleně kouřit, nebo se alespoň dlouhodobě obklopují kuřáky. Firma z Kutné Hory uvažuje o rozšíření své působnosti, hodlá snad a dovolím si citovat ředitele Kutné Hory - natrhnout Phillipu Morrisovi prdel –

* Švýcarská doprava je ochromena. S platností od 8.8. 2011 vydal největší Švýcarský ledovec prohlášení, že co chvíli spadne. A spadne tam, kam jemu se bude líbit. A kdy se mu bude líbit. A když bude třeba, spadne prý třebas i dvakrát. Což si zaslouží citaci samotného ledovce – A Phillipu Morrisovi natrhnu prdel – Afěru odborně řeší člen záchranné horské služby Krkonoš Pavel Chrchlavý.

Dětské okénko

V Davosu se dá bobovat. Ale takový sešup, takový jste, dětičky mé, ještě nezažily. To není jako ten kopeček za domem, který se spíš, svou velikostí, rovná zasněženému Bobíkovu hovínku. Ani nápad. V Davosu, tam se šupajdí o sto péro. Vylézt na kopec, ba co dík, na krcál, ba co dík dál a dál, na horu, posadit se na boby a hurá Ježíškovi do náruče. Nárazy nejsou časté a když už, tak nejsou cítit. Tam vám je ale tolik sněhu a, představte si, nikdy, nikdy, jak je rok dlouhý, neroztaje. Prostě postavíte v osmi letech sněhuláka, zastřešíte ho, a když se kolem nevyskytne chuligán s okovanou špičkou na botě, jako šedesátiletí se můžete na sněhuláka zajet podívat. Zavzpomínat na ty chvíle s ještě čerstvými koulemi, které se teď valem oddávají jen a jen gravitaci. Sněhuláci jsou pozoruhodní. Snad stejně jako sjezd velehor na bobech. Jaké vzrušení popadne člověka za břicho, když si uvědomí, že pod tím největším srázem čeká maminka s horkou čokoládou. Tak rychle, nasedat, než vychladne ruka páně a nechá dospět to, co by mělo zůstat dětským.

Hudební prozření aneb co v rádiu neuslyšíte i kdybyste se na uši stavěli

[Pepe Lienhard Band](#). Noční mūra Freddyho Kruegera. Něco [z tělocvičných rytmů](#), kdy potvrzení první doby je lehem a doby druhé výskokem. Něco krásné nostalgie, kdy hudba byla zosobněním tvrzení – ve zdravém těle, zdravý duch – a ve vnitřku člověka/umělce zela díra kopírující přesně tvar onoho ducha. Prázdnota středního proudu, který neproudí, ale slizce se vleče až posluchače dovleče ke smrti vlastního vkusu. Ale copak si lze stěžovat na prázdnotu? Copak si lze stěžovat na průměrnost? Pepe Lienhard Band je v rádiu možno slyšet. Česká radia nedošla svým vývojem ani k první zatáčce, která vede k uvědomění si vůbec nějakého umění. Středním proudem, ano, tím slizkým, se plní veškeré frekvence a krátkých či dlouhých vln. [Pepe Lienhard Band](#) je jakýmsi souputníkem našeho všemi tak milovaného Michala Davida či Kroků Františka Janečka. Těch úděsných kroků, které zněly i když člověk vyděšeně ječel do oslí prdele, aby přehlušil tu hrůzu. Ale ne, není to vynález bolševika. Střední proud si vynasli lidé všude na světě. Bez určení polohy. Bez určení jazykové příslušnosti. Psychoteror, kterému se nelze bránit jinak, než útekem na Mossovo krásné místo, kde prdy voní po lásce a ze zadečků lezou jen usměvaví panáčci s dobrými zprávami.

Před třemi dny vznikla na Facebooku skupina příznivců skupiny Pepe Lienhard Band, kterou začaly hned monitorovat tajné policejní složky mnoha vlád. Krom té Švýcarské ovšem. Pepe Lienhard Band je brána do pekel nevědomého nastartování vyššího já, pravil anonymně český policejní prezident.

V Davosu je Švýcarsko

Vývozní značkou každého státu je kultura. Jeho jedinečnost. Jeho specifická. Ale ať člověk bádá a kutá v kulturním přínosu Švýcarska jak chce, nevykutá ani dutý pařez. Jsou tu světlé okamžiky, ale tesat by se z nich do mramoru nedaly ani iniciály. Což je věc zcela zvláštní a zcela netradiční. Švýcarsko je jen takovou vysněnou zemí, kde vládne blahobyt a krása čistých ulic, ale jako by se jednalo o tupost robotů, než-li o něco hodnotného. Lidé Švýcarska žijí. Ale žijí takovým tím nic neřikajícím způsobem bez použití ďábelského šílenství, které by mělo postihovat vždy alespoň jedno procento populace. Bez onoho procenta je národ jen výsměchem sebe sama.

Švýcarsko, jistě, něco by se v něm našlo. Něco málo. Ale co Davos? Městečko. Malé lyžařské středisko s nemocnicí a poštou. Co najít mezi chroptíci pacienty a ochozenými trasami poštááků? Snad jen zapadlé dopisy za poštovním stolem. Snad nějaký literárně pojatý mord vyšší z rukou nenechavého doktora. Ale je to uměním. Je to tím uměním, které by člověk měl a chtěl vyhledávat? Restaurace a hotely plné lyžařů. Jen zavřít oči a spatřit ty perspektivní škleby úspěšných podnikatelů za lyžařskými brýlemi. Ale copak lze spojit něco tak povrchního jako je sjezdovka napadená lyžaři s něčím tak nesmrtelným jako je pláč milence nad milenkou zvěčněný v mramoru básníkem? Lze spojit něco co spojit ani nelze?

Někde jsem teď četl, a líbilo se mi to převelice, že kde není revolty mladých, není dalšího vývoje. Revolty mladých v celém světě padla v posledních dvaceti letech na oltář lačné všežravosti. Ale ve Švýcarsku, a ještě nádvkem v Davosu, nebylo nikdy žádné revoluce mládí. Když se řekne Švýcarsko vybaví se člověku banka a hodinky. Nic jiného. Banka a hodinky. Bankovní systém, který požívá veškerou lidskou kreativitu, která není určena jen a výhradně ke zneužití reklamě a čas, který ničí vše nač se jen podívá. Je smutný pohled na stát, který nemá žádnou kulturu, která dokáže oslovit. Je to mrtvý stát. Mrtvý lid.

Švýcarský turistický artikl

Sníh a hory. Hory a sníh. Švýcaři jsou velmi dajní co se tohoto týká. Ulice měst jsou čisté. Vzduch až nemocně zdravý. Lidé slušní a nekonfliktní. Architektura úpravná. Mafie taková, že téměř žádná. Zločinnost na míře nejnižší. Sousedi jsou milí a usměvaví. Auta pouštějí chodce. Chodci za to děkují. Psi řádně kadí na vyhrazená místa. A lidé se vítají a mají se rádi. Kedlubny na krámě bývají nejčastěji čerstvé. Když jedete do Švýcarska, jedete k 7 800 000 kamarádům, kterým jste jen chvíli zapomněli psát, ale oni to jen mávnutím ruky přejdou a obejmou vás. Všichni. Najednou. Ta láska. To úchvatné panorama dokonale vytřeného nevěstince. Z kominů vytéká jen nostalgická vzpomínka na již dávno ztopené. Postele jsou měkoučké, vábívé, čerstvě povlečené. Lesy panenské. Obyvatelstvo nezavlečené. Švýcarský turistický artikl je být nudný v každém momentu existence.

Antikvářovo pojednání o...

Vyjadřovat se bez odborných termínů je jako jezdit s kolečkem hnoje kolem papežské stolice. Tak nesmírně urážlivé. Razím názor, že pokud člověk něco píše, nemá zbytečně naduživat odborné termíny. Čtenáře to jediň odrazuje. Proč čtení znepřijemňovat opěvováním vlastní inteligence? Mohu být konsekventní, ale radši jsem důsledný, protože jsem si pak jistý, že mi rozumí naprostá většina čtenářů, ne jen hrst políbených. Mimojiné, být důsledný je mnohem líbivější, než-li být konsekventní. Páchnout takovým tím druhem arogantní inteligence, kdy radši budu hodinu kombinovat slova, abych docílil co největší nesrozumitelnosti a zapeklitosti, než abych vyplodil něco čtivého, to radši mlčet. Krom jiného mám někdy pocit, že se za přehnanou snahou vyjadřovat se akademicky, skrývá fakt, že pisatel nemá vůbec co říct a tak prázdne plká.

Soutěž...

Velmi tradiční soutěž o auto.

Kdo chce být velmi tradičním výhercem, nechť splní následující úkol.

Výhercem se stane ten, který přijde do Antikvariátu Kačur a z oleje zazpívá bez škobrtnutí Švýcarskou hymnu. Brzdové destičky k autu dostane ten, který ji zazpívá dvojhlasně v Japonštině.

Nepodporujeme steroidy ve formě učitele zpěvu. Jen amatér, jen ten u nás má šanci.

Svémi výtvyry přijďte osobně obtěžovat před pokladnu.